

Φ. 3683

ΑΤΕΛΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟ

~~ΙΩΑΝΝΑΝ - ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΟΡΡΙΑΣ~~~~ΜΑΡΙΑ Μ. ΝΤΟΥΡΗ~~~~ΓΕΩΡΓΙΑ Μ. ΝΤΟΥΡΗ~~~~ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Μ. ΝΤΟΥΡΗ~~

ΑΟΜΒΑΡΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑ - ΤΗΛ: 210 3245641

Κοινοποιήθηκε στις 5/9/2014 ώρα: 11:35
Ο Δικαστικός Επιμελητής

ΕΝΩΣΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

[Διαδικασία άρθ. 30 σε συνδ. με άρθ. 20 του Ν. 1264/1982]

ΑΓΩΓΗ

Του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, που εδρεύει στην Αθήνα.

ΚΑΤΑ

Της Ανώτατης Διοικήσεως Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων (Α.Δ.Ε.Δ.Υ), η οποία εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Φιλελλήνων και Ψύλλα, αριθ.2, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΚΟ Α. Στις 26.3.2014 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Α 74 ο ν. 4250/2014, ο οποίος περιέχει μεταξύ άλλων και διατάξεις που άπτονται του θεσμού της αξιολόγησης του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών σε αντικατάσταση των αντίστοιχων διατάξεων του πδ/τος 318/1992 «Αξιολόγηση των ουσιαστικών προσόντων του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών -πλην των εκπαιδευτικών λειτουργών πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης- και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου». Ειδικότερα, με το άρθρο 20 του ν. 4250/2014, αντικαταστάθηκε το άρθρο 7 του πδ/τος 318/1992, εισήχθη η έννοια της συγκριτικής αξιολόγησης των δημοσίων υπαλλήλων, μέσω του συστήματος της ποσόστωσης, και προσδιορίστηκαν τα ανώτατα ποσοστά των υπαλλήλων που μπορούν να αξιολογηθούν ανά κλίμακα βαθμολογίας. Επίσης, στο άρθρο 42 του ίδιου νόμου περιελήφθη ρύθμιση για τον επανέλεγχο συνδρομής των προϋποθέσεων για τη μετατροπή συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή έργου υπαλλήλων σε φορείς του Δημοσίου ή του ευρύτερου δημοσίου τομέα (αποκλειστικά έλεγχος νομιμότητας) προς εντοπισμό των περιπτώσεων εκείνων όπου οι μετατροπές των συμβάσεων εχώρησαν παρανόμως, δηλαδή χωρίς τη

συνδρομή των προϋποθέσεων που προέβλεπαν οι οικείες διατάξεις (πχ. άρθρο 11 πδ/τος 164/2004).

Η εναγόμενη, η οποία τυγχάνει τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, μέλη της οποίας είναι δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων με σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου στο Δημόσιο, νπδδ και ΟΤΑ και νομικά πρόσωπα που τελούν υπό τον αποκλειστικό τους έλεγχο, αντιδρώντας στις διατάξεις περί αξιολόγησης του ν.4250/2014, με την από 13.5.2014 εξώδικη δήλωση - γνωστοποίηση ενημέρωσε ότι η Εκτελεστική Επιτροπή αυτής αποφάσισε «αποχή διαρκείας από κάθε διαδικασία ή ενέργεια που συνδέεται με την διαδικασία αξιολογήσεως, παρέχοντας κατά τον τρόπο αυτό πλήρη κάλυψη στο σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων και εργαζομένων ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.

Το Ελληνικό Δημόσιο, αφού εξήντηλεσε όλα τα περιθώρια καλής πίστης, με την από 7.7.2014 αγωγή του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ζήτησε ιδίως να αναγνωριστεί η παρανομία (τυπική και ουσιαστική) της ανωτέρω κινητοποίησης και να διαταχθεί η διακοπή της. Την αγωγή αυτή δέχθηκε εν μέρει η απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών υπ' αριθ. 2395/2014 και ύστερα από έφεση της ΑΔΕΔΥ η απόφαση του Εφετείου Αθηνών υπ' αριθ. 4843/2014, οι οποίες αναγνώρισαν ότι η προκηρυχθείσα με την από 13.5.2014 απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της εναγομένης κινητοποίηση ήταν τυπικά παράνομη, διότι κηρύχθηκε από αναρμόδιο όργανο, χωρίς περαιτέρω να εξετάσουν τη συνδρομή ή μη της ουσιαστικής νομιμότητας της απεργίας.

Αδιαφορώντας για την τελεσίδικη δικαστική κρίση και ενόσω γνώριζε ότι δεν είχε προηγηθεί νόμιμη απόφαση του αρμοδίου οργάνου περί κήρυξης της κινητοποίησης (του Γενικού Συμβουλίου της εναγομένης, κατά την τελεσίδικη δικαστική κρίση), η Εκτελεστική Επιτροπή της εναγομένης επέμεινε και εξέδωσε ανακοίνωση, με την οποία (αντιγράφουμε): «... καλεί τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, Υπαλλήλους, Προϊστάμενους και Διευθυντές να συνεχίσουν στο δρόμο του αγώνα για την κατάργηση του νόμου 4250/2014. Τους καλεί να μη συμμετέχουν σε οποιαδήποτε διαδικασία αξιολόγησης. Ιδιαίτερα απευθυνόμαστε στους Προϊστάμενους και Διευθυντές και τους καλούμε να απέχουν από κάθε διαδικασία έκδοσης απόφασης επιμερισμού ποσοστών αξιολόγησης. Καλούμε όσους έχουν προχωρήσει σε αυτή τη

διαδικασία, να ανακαλέσουν άμεσα τις αποφάσεις τους. Καλούμε, επίσης, όλους τους συναδέλφους να μην συμπληρώσουν τα φύλλα αξιολόγησης και να τα παραδώσουν στα γραμμάτια τους ...». Και συγκάλωσε το κατά την τελεσίδικη δικαστική κρίση, μοναδικό αρμόδιο για κήρυξη απεργίας όργανο της εναγομένης, ήτοι το Γενικό Συμβούλιο, για τις 21/8/2014.

Β. Στις 21/8/2014, και ενώ είχε ήδη δημοσιευτεί ο ν. 4281/2014, με τον οποίο διευκρινίστηκε αφενός ο μεταβατικός χαρακτήρας του συστήματος αξιολόγησης του ν. 4250/2014 και αφετέρου η μη σύνδεση της διαδικασίας της αξιολόγησης με απολύσεις ή περικοπές μισθών, συνεδρίασε το Γενικό Συμβούλιο της εναγομένης. Οι αποφάσεις του κοινοποιήθηκαν στο Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, με την από 25.8.2014 εξώδικη γνωστοποίηση, η οποία απευθύνεται στο σύνολο των Υπουργείων και των ανεξάρτητων αρχών καθώς και στην Τράπεζα της Ελλάδας, τις Αποκεντρωμένες Διοικήσεις, την Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδας και την Ένωση Περιφερειών Ελλάδας και η οποία έχει επί λέξει ως εξής:

**«ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΗΣ ΕΞΩΔΙΚΗ
ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ**

Της Ανώτατης Διοικήσεως Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων (Α.Δ.Ε.Δ.Υ.), η οποία εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Φιλελλήνων και Ψύλλα αριθμός 2, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

ΠΡΟΣ

- 1. Ελληνικό Δημόσιο, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών*
- 2. Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης,*
- 3. Υπουργείο Οικονομικών ...*

*****

Κύριοι Υπουργοί,

Σας κοινοποιούμε συνημμένο στην παρούσα και αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα αυτής, αντίγραφο της από 21-8-2014 απόφασης του Γενικού Συμβουλίου της

ΑΔΕΔΥ, που ελήφθη με όλες τις νόμιμες διατυπώσεις από το αρμόδιο προς τούτο καταστατικά όργανο, δια της οποίας αποφασίστηκε μεταξύ άλλων για τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους και με τα αναφερόμενα σε αυτή αιτήματα η προκήρυξη απεργίας -αποχής:

i) από όλες τις διαδικασίες, που σχετίζονται με την αξιολόγηση στο Δημόσιο, σε όλα τα επίπεδα αυτής και συγκεκριμένα, αλλά όχι περιοριστικά:

(α) από την έκδοση αποφάσεων επιμερισμού των ποσοτώσεων του άρθρου 7 παρ.5 του π.δ. 318/1992.

(β) από τη σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αυτοαξιολόγησης.

(γ) Από τη σύνταξη και υποβολή εισηγήσεων αξιολόγησης (άρθρο 14 του π.δ. 318/1992).

(δ) από τη σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αξιολόγησης (άρθρο 14 του π.δ. 318/1992).

(ε) από τη συμμετοχή σε Ειδικές Επιτροπές Αξιολόγησης σε κάθε Υπουργείο (άρθρο 24 του π.δ. 318/1992).

(στ) οποιαδήποτε άλλη ενέργεια, που συνάπτεται με τη διαδικασία αυτή, όπως παροχή στοιχείων από τις Διευθύνσεις Διοικητικού/Προσωπικού κλπ

ii) Από όλες τις διαδικασίες υλοποίησης της ατομικής αξιολόγησης (ΠΔ 152/13) των εκπαιδευτικών, αλλά και της αυτοαξιολόγησης - αξιολόγησης της σχολικής μονάδας και κάθε διαδικασία αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου που πραγματοποιείται σε υλοποίηση του σχετικού νομοθετικού πλαισίου (ν. 4024/11, ν. 4142/13, ΠΔ 152/13, ν. 3848/10, ν. 3679/10).

iii) Από όλες τις διαδικασίες επαναπροσδιορισμού με νέα κριτήρια της μετατροπής των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου του Ν. 4250/14.

Η απεργία θα εκκινήσει την 30η Αυγούστου 2014 ... θα συνεχιστεί μέχρι τη λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης, όπως αυτή περιγράφεται στο άρθρο 32 του νόμου 4250/2014, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 250 του νόμου 4281/2014 και πάντως μέχρι την 1η Νοεμβρίου 2014 ...»

*****

«... ΑΠΟΦΑΣΗ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

ΣΤΙΣ 21.08.2014

ΘΕΜΑ: Εκτίμηση κατάστασης - εξελίξεων και Αγωνιστικό Πρόγραμμα Δράσης ...

Επανερχόμενο στην εισήγηση της Ε.Ε., ως βάση σύνθεσης απόψεων για απόφαση και αφού εκτίμησε:

1. Το γεγονός ότι ο Ν.4250/14, στην εφαρμογή του οποίου επιμένει πεισματικά το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, παρά τη δυναμική αντίδραση των εργαζομένων όπως αυτή εκφράστηκε όλο το προηγούμενο διάστημα με την καθολική συμμετοχή τους στην απεργιακή κινητοποίηση της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. (αποχή από τις διαδικασίες της Αξιολόγησης) και την έντονη και τεκμηριωμένη κριτική που έχει ασκηθεί από Επιστημονικούς, Κοινωνικούς και Πολιτικούς Φορείς, εισάγει αυθαίρετο, αυταρχικό και αντιεπιστημονικό σύστημα αξιολόγησης εργαζόμενων, με στόχο την αδιαφάνεια και τη χειραγώγηση της λειτουργίας της Δημόσιας Διοίκησης και των εργαζομένων σε αυτήν, προκειμένου ανεμπόδιστα να υλοποιηθούν οι κυβερνητικοί σχεδιασμοί για:

Α. Ιδιωτικοποιήσεις Δημοσίων Υπηρεσιών και

Β. Περιορισμό, περικοπή και κατάργηση Κοινωνικών Υπηρεσιών και Παροχών.

Γ. Απολύσεις εργαζομένων στο Δημόσιο

Στο πλαίσιο αυτό ο Ν. 4250/14 εισάγει στην ελληνική Δημόσια Διοίκηση μέσω του τρίπτυχου «Αξιολόγηση» - Κινητικότητα - Διαθεσιμότητα, έναν αντιδραστικό μηχανισμό παραγωγής αντικοινωνικών ανατροπών, με ειδικότερους στόχους:

Α. Την καταστροφή χιλιάδων θέσεων εργασίας (απολύσεις)

Β. Την κατάργηση Δομών και Υπηρεσιών, κυρίως κοινωνικών (Υπηρεσιών Υγείας, Κοινωνικής Ασφάλισης, Δημόσιας Εκπαίδευσης, Υπηρεσιών των ΟΤΑ)

Γ. Τη γενίκευση και εγκατάσταση ενός κλίματος βίας, απειλών και ανασφάλειας στους χώρους εργασίας, δεδομένου ότι οι εργαζόμενοι «απειλούνται» και «εκβιάζονται» ότι σε περίπτωση που δεν δεχτούν την εφαρμογή ενός νόμου, η αντισυνταγματικότητα -σημειωτέον- του οποίου θα κριθεί στις 10 Οκτωβρίου 2014 στο ΣτΕ (έπειτα από προσφυγή που κατέθεσε η Α.Δ.Ε.Δ.Υ.), θα στερηθούν το δικαίωμα συμμετοχής τους σε διαδικασίες προαγωγών ή μετατάξεων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι για την υλοποίηση αυτής της πολιτικής προωθείται

ο «επανέλεγχος» χιλιάδων συμβάσεων εργασίας (άνω των 40.000), με αλλαγή των κριτηρίων μετατροπής τους από ορισμένου σε αορίστου χρόνου, γεγονός που αντικείται και σε σχετική Κοινοτική Οδηγία, η οποία κυρώθηκε από τη χώρα μας με το Π.Δ. 164/2004. Το γεγονός, μάλιστα, ότι η διαδικασία αυτή παρουσιάζεται στην κοινή γνώμη με τρόπο υποκριτικό ως «έλεγχος πλαστότητας δικαιολογητικών διορισμού στο Δημόσιο» αποτελεί ωμή πρόκληση, αποκαλύπτοντας τις κυβερνητικές σκοπιμότητες που υποκρύπτονται.

2. Το γεγονός ότι η Κυβέρνηση μετέρχεται κάθε δικαστικού και νομικού μέσου, ποινικοποιώντας τις κινητοποιήσεις και τους αγώνες των εργαζομένων για την προάσπιση των εργασιακών τους δικαιωμάτων και αρνείται συστηματικά τη δημοκρατική αναδιοργάνωση της Δημόσιας Διοίκησης, με κοινωνικό περιεχόμενο, βασικό κριτήριο τις ανάγκες της Κοινωνίας και τρόπο που να κατοχυρώνει την εσωτερική αυτοτέλεια της Δημόσιας Διοίκησης και να τη θωρακίζει απέναντι σε κάθε είδους κομματική-πελατειακή πατρωνία και ιδιωτικά συμφέροντα. Η Κυβέρνηση, επίσης, συνεχίζει την πολιτική της καθημερινής πολύμορφης κατασυκοφάντησης της αποστολής και του έργου της Δημόσιας Διοίκησης και των εργαζόμενων σε αυτήν και κλιμακώνει την αντιλαϊκή πολιτική της, οργανώνοντας νέα «επίδρομή» μείωσης μισθών και συντάξεων, δραματικών περικοπών σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και σε κοινωνικές παροχές. Παράλληλα προωθεί τα σχέδια της για αλλαγή του συνδικαλιστικού νόμου στην κατεύθυνση της κατάργησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών στους εργασιακούς χώρους.

Με βάση τα παραπάνω το Γ.Σ. με ψήφους 45 Υπέρ και 20 παρόντες αποδέχθηκε την εισήγηση της Εκτελεστικής Επιτροπής της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. και με απόλυτη πλειοψηφία ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ:

1) Την προκήρυξη Απεργίας - «Αποχής»:

ι) από όλες τις διαδικασίες που σχετίζονται με την αξιολόγηση στο Δημόσιο, σε όλα τα επίπεδα αυτής και συγκεκριμένα, αλλά όχι περιοριστικά:

(α) από την έκδοση αποφάσεων επιμερισμού των ποσοστώσεων του άρθρου 7 παρ.5 του π.δ. 318/1992.

(β) από τη σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αυτοαξιολόγησης.

(γ) Από τη σύνταξη και υποβολή εισηγήσεων αξιολόγησης (άρθρο 14 του

π.δ. 318/1992).

(δ) από τη σύνταξη και υποβολή εκθέσεων αξιολόγησης (άρθρο 14 του π.δ. 318/1992).

(ε) από τη συμμετοχή σε Ειδικές Επιτροπές Αξιολόγησης σε κάθε Υπουργείο (άρθρο 24 του π.δ. 318/1992).

(στ) οποιαδήποτε άλλη ενέργεια, που συνάπτεται με τη διαδικασία αυτή, όπως παροχή στοιχείων από τις Διευθύνσεις Διοικητικού/Προσωπικού κλπ

Από όλες τις διαδικασίες υλοποίησης της ατομικής αξιολόγησης (ΠΔ 152/13) των εκπαιδευτικών, αλλά και της αυτοαξιολόγησης - αξιολόγησης της σχολικής μονάδας και κάθε διαδικασία αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου που πραγματοποιείται σε υλοποίηση του σχετικού νομοθετικού πλαισίου (ν. 4024/11, ν. 4142/13, ΠΔ 152/13, ν. 3848/10, ν. 3679/10).

Από όλες τις διαδικασίες επαναπροσδιορισμού με νέα κριτήρια της μετατροπής των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου του Ν. 4250/14.

Η απεργία θα εκκινήσει την 30η Αυγούστου 2014 έπειτα, δηλαδή, από την πάροδο τεσσάρων εργασίμων ημερών από την κοινοποίηση εξωδίκου δηλώσεως της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. στα αρμόδια Υπουργεία, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και λοιπές υπηρεσίες, δια της οποίας γνωστοποιούνται το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής και τα αιτήματα της Α.Δ.Ε.Δ.Υ., ενώ σε περίπτωση μη ικανοποίησης αυτών θα συνεχιστεί μέχρι τη λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης, όπως αυτή περιγράφεται στο άρθρο 32 του νόμου 4250/2014, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 250 του νόμου 4281/2014 και πάντως μέχρι την 1η Νοεμβρίου 2014.

Για το λόγο αυτό, η Εκτελεστική Επιτροπή εξουσιοδοτείται διά της παρούσας, όπως προβεί σε όλες τις αναγκαίες ενέργειες για την εκτέλεση της απόφασης αυτής και να ρυθμίσει κάθε διαδικαστικό ή μη θέμα, που ανακύπτει κατά την εφαρμογή της.

2) Τη διεύρυνση του διεκδικητικού πλαισίου της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. ενάντια στις σχεδιαζόμενες νέες αναδιαρθρώσεις του μισθολογίου των Δημοσίων Υπαλλήλων που οδηγούν σε νέες μειώσεις μισθών και στις νέες περικοπές κοινωνικο-ασφαλιστικών δικαιωμάτων και ιατροφαρμακευτικών παροχών. Στο πλαίσιο αυτό το Γ.Σ. αποφασίζει τη διεκδίκηση:

i. Αυξήσεων σε μισθούς και συντάξεις και την επαναφορά τους σε αξιοπρεπή επίπεδα, βάσει του σημερινού κόστους διαβίωσης.

ii. Της επαναπρόσληψης όλων των απολυμένων και την κατάργηση του μηχανισμού διαθεσιμότητας και του μηχανισμού κατάργησης δομών, υπηρεσιών και αρμοδιοτήτων του Δημοσίου.

iii. Της άμεσης πρόσληψης του αναγκαίου για την ομαλή λειτουργία των Δημοσίων Υπηρεσιών, προσωπικού, κυρίως σε εκείνες που λειτουργούν σήμερα στα όρια της επικινδυνότητας ακόμα και για τη δημόσια υγεία (πχ Νοσοκομεία), καθώς και σε υπηρεσίες σε ευαίσθητους κοινωνικούς τομείς όπως η Παιδεία, η Κοινωνική Ασφάλιση και οι κοινωνικές υπηρεσίες των ΟΤΑ.

iv. Της άμεσης κατάργησης του περιορισμού προσλήψεων με συγκεκριμένη αναλογία αποχωρούντων - προσληφθέντων. Είναι επείγον για κάθε αποχώρηση να έχουμε μία πρόσληψη, αφού προηγουμένως έχουν καλυφθεί τα κενά που ήδη υπάρχουν.

v. Της οικονομικής στήριξης και χρηματοδότησης των Ασφαλιστικών Ταμείων και άμεσης αποκατάστασης της τεράστιας ζημιάς που προκλήθηκε εξαιτίας του «κουρέματος των Ομολόγων» (PSI).

vi. Της άμεσης ανατροπής της πολιτικής υπερφορολόγησης, και του άδικου φορολογικού συστήματος, με την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και άλλων ρυθμίσεων που με προκλητικό τρόπο επεκτείνουν την αφαιμάξη των εισοδημάτων των λαϊκών κοινωνικών στρωμάτων, αφήνοντας συστηματικά στο απυρόβλητο τους μεγαλοεπιχειρηματίες, τα εφοπλιστικά συμφέροντα και το κεφάλαιο που μόνιμα φοροδιαφεύγουν και φοροαποφεύγουν.

vii. Της υπεράσπισης των Δημοσίων - Κοινωνικών Αγαθών, της Δημόσιας Περιουσίας, των πραγματικών κοινωνικών και δημοσίων συμφερόντων που η πολιτική των εκποιήσεων, των παραχωρήσεων και ιδιωτικοποιήσεων υπονομεύει και βλάπτει.

3) Τη διεύρυνση και κλιμάκωση των αγωνιστικών μορφών των κινητοποιήσεων, πέραν της Απεργίας - «Αποχής» από τις διαδικασίες της αξιολόγησης και του «επανελέγχου» μετατροπής των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου, με:

i. Συλλαλητήριο στις 6 Σεπτεμβρίου 2014 και ώρα 6 μ.μ. στη Θεσσαλονίκη σε συντονισμό με τον ιδιωτικό τομέα και τους άλλους κοινωνικούς, επαγγελματικούς, επιστημονικούς Φορείς και Οργανώσεις.

ii. Πραγματοποίηση απεργιακών - αγωνιστικών μορφών, όπως 24ωρων Απεργιών, Στάσεων Εργασίας, Συλλαλητηρίων και κάθε άλλης συλλογικής μορφής κινητοποίησης που θα θεωρηθεί πρόσφορη για τη διεκδίκηση του συνόλου των αιτημάτων του διευρυμένου διεκδικητικού πλαισίου της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. Ο προσδιορισμός των ημερομηνιών των απεργιακών - απεργιακών μορφών θα γίνει σε συντονισμό με τους εργαζομένους του ιδιωτικού τομέα και τους κοινωνικούς και επαγγελματικούς φορείς. Σταθμοί σε αυτή την πορεία αποτελούν η 23η Σεπτέμβρη ημέρα εκδίκασης της έφεσης του Δημοσίου κατά της επαναπρόσληψης των καθαριστριών του Υπ. Οικονομικών και η 10η Οκτωβρίου 2014 ημέρα εκδίκασης της προσφυγής της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. στο ΣτΕ κατά της αξιολόγησης.

Για το λόγο αυτό το Γ.Σ. της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. εξουσιοδοτεί την Εκτελεστική της Επιτροπή να εκτελέσει την παραπάνω απόφαση με τον καθορισμό του χρόνου, της διάρκειας και του πρόσφορου τρόπου για αυτές τις κινητοποιήσεις ανάλογα με τις εξελίξεις. Εξουσιοδοτεί επίσης την Ε.Ε. της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. να προβεί στη ρύθμιση όλων των αναγκαίων λεπτομερειών για την εκτέλεση της απόφασης αυτής ...».

Γ. Από τη διατύπωση της ανωτέρω γνωστοποίησης προκύπτουν τα εξής χαρακτηριστικά της ένδικης κινητοποίησης:

α) Όπως η προηγούμενη (κριθείσα ως τυπικά παράνομη), έτσι και η γνωστοποιηθείσα με την από 25.8.2014 γνωστοποίηση της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ κινητοποίηση έχει την μορφή αποχής των υπαλλήλων από τις διαδικασίες αξιολόγησης του πδ/τος 318/1992, όπως τροποποιήθηκε με το ν. 4250/2014 (άρθρα 20-29) και το ν. 4281/2014, αποτελώντας κατά το μέρος τούτο συνέχιση της προηγούμενης. Επιπλέον, όμως, η αποχή επεκτείνεται και στις διαδικασίες επανελέγχου μετατροπής των συμβάσεων αορίστου χρόνου των υπαλλήλων σε φορείς του Δημοσίου και του ευρύτερου δημοσίου τομέα (άρθρο 42 του ν. 4250/2014) καθώς και στις διαδικασίες αξιολόγησης των εκπαιδευτικών, των σχολικών μονάδων και του εκπαιδευτικού έργου. Ειδικότερα, η εναγομένη προτρέπει τους υπαλλήλους σε άρνηση εφαρμογής των μνημονευόμενων στην ανωτέρω απόφαση διατάξεων, στοχεύοντας στην κατάργησή τους, άλλως στην μη εφαρμογή τους από τη διοίκηση.

β) Η κινητοποίηση στερείται λοιπών σκοπών. Δηλαδή, η εναγομένη δεν

προτρέπει τους υπαλλήλους σε άρνηση εκτέλεσης των ανωτέρω διατάξεων διεκδικώντας π.χ. αυξήσεις. Αρνείται να τους σεβαστεί έως ότου καταργηθούν, ήτοι ζητά από την εκτελεστική εξουσία να μην τους εφαρμόσει και τη νομοθετική εξουσία να τους καταργήσει. Για τις άλλες διεκδικήσεις της (αυξήσεις, κοινωνικοασφαλιστικά, ιατροφαρμακευτικά), η εναγομένη κηρύσσει άλλες κινητοποιήσεις.

γ) Ακόμη κι αν η εναγομένη ήθελε προσχηματικά να παραστήσει ότι τάχα η συγκεκριμένη κινητοποίησή της γίνεται σε διεκδίκηση και άλλων αιτημάτων, ισχυρισμός ο οποίος δεν ευσταθεί, έχει φροντίσει επιμελώς να διατυπώσει τα λοιπά αιτήματα τόσο αόριστα (π.χ. «αυξήσεις», αντί για «αυξήσεις 1%» ή «αυξήσεις 100%» κτλ), ώστε να είναι σίγουρη ότι η ικανοποίησή τους είναι αδύνατη.

δ) Η εναγομένη ομολογεί ότι η ένδικη κινητοποίηση θα διαρκέσει μέχρι τη λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης και τουλάχιστον μέχρι την 1.11.2014 (η οποία έχει τεθεί με την διάταξη του άρθρου 250 παρ. 5 του ν. 4281/2014 ως καταληκτική ημερομηνία για την ολοκλήρωση της διαδικασίας αξιολόγησης) , αν προηγουμένως δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά της.

II. ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΝΔΙΚΗΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ Το Σύνταγμα (άρθρο 23 παρ. 1) εγγυάται το δικαίωμα της συνδικαλιστικής ελευθερίας «μέσα στα όρια του νόμου». Τούτο σημαίνει ότι τα συνδικαλιστικά δικαιώματα υπόκεινται και αυτά στους γενικούς κανόνες που αφορούν σε όλα γενικώς τα δικαιώματα και στους κανόνες που κατά συνταγματική επιταγή έχει θέσει ο νομοθέτης για την ενάσκηση αυτών. Επίσης, η άσκησή τους θα πρέπει να συνάδει με τις θεμελιώδεις αρχές που διαπνέουν ολόκληρο το δίκαιο, όπως αυτές που αφορά η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ που απαγορεύει την καταχρηστική άσκηση δικαιώματος. Ειδικότερα, η ενάσκηση του απεργιακού δικαιώματος είναι νόμιμη, όταν α) αποφασίζεται και κηρύσσεται υπό τις νόμιμα συνεστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις, β) ο σκοπός της αποβλέπει στην διαφύλαξη και προαγωγή συλλογικών συμφερόντων των εργαζομένων, δηλαδή εργασιακών, οικονομικών, συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων, γ) δεν συνιστά κατάχρηση της παρεχομένης στις οργανώσεις συνδικαλιστικής ελευθερίας.

δηλαδή δεν ασκείται κατά τρόπο που υπερβαίνει προφανώς τα όρια που έχουν τεθεί στην άσκηση των δικαιωμάτων, δηλαδή την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη, τον κοινωνικό και οικονομικό χαρακτήρα του δικαιώματος. Προφανής τυχόν υπέρβαση, έστω και ενός από τα τρία όρια, καθιστά την απεργιακή κινητοποίηση καταχρηστική, η καταχρηστικότητα δε αυτή συνιστά ιδιαίτερη μορφή παρανόμου.

Η καταχρηστική ή μη άσκηση του δικαιώματος της απεργίας είναι ζήτημα πραγματικό που εξαρτάται κάθε φορά από τις ειδικότερες επιδιώξεις της απεργίας, τα κίνητρα αυτής, τα αιτήματα και τον χρόνο προβολής τους, από την επιλογή της μορφής και της απεργιακής τακτικής, από τη στάθμιση των αντιτιθέμενων συμφερόντων μισθωτών και εργοδότη, από το μέγεθος της ζημίας που προκαλείται στον εργοδότη ή το κοινωνικό σύνολο, από την όλη μεθόδευση των απεργιακών κινητοποιήσεων στη συγκεκριμένη περίπτωση, τους στόχους τις συνθήκες και τις ιδιαίτερες περιστάσεις της απεργίας (Παπασταύρου, *Απεργία*, 1995, σελ. 102 επ.)

Στην προκειμένη περίπτωση η ένδικη κινητοποίηση που κήρυξε η εναγομένη με την από 25.8.2014 εξώδικη γνωστοποίηση είναι ΠΑΡΑΝΟΜΗ και περαιτέρω ασκείται ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΑ (ΑΚ 281 ΑΚ) για τους ακόλουθους λόγους.

Α. ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ: Η μορφή της κινητοποίησης (άρνηση εφαρμογής νόμου) καθεαυτή είναι παράνομη και καταχρηστική. Καταρχάς, η μορφή της επίμαχης κινητοποίησης, η οποία συνεχίζεται χωρίς διακοπή εδώ και μήνες, συνιστάμενη σε επιλεκτική άρνηση εφαρμογής από τους αρμοδίους δημοσίου υπαλλήλους ψηφισμένων από το κοινοβούλιο και ισχυόντων νόμων του κράτους, που άπτονται της οργάνωσης της δημόσιας διοίκησης **με σκοπό οι συγκεκριμένοι νόμοι να μην εφαρμοστούν από τη διοίκηση ή να εξαναγκαστεί η νομοθετική εξουσία να τους καταργήσει ή να τους τροποποιήσει είναι παράνομη καθεαυτή,** ως αντικείμενη σε θεμελιώδεις αρχές της έννομης τάξης.

Τούτο, διότι σε μία συντεταγμένη Πολιτεία οι νόμοι που ψηφίζει η Βουλή και εκδίδει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας πρέπει να εφαρμόζονται τόσο από την εκτελεστική εξουσία όσο και από τους πολίτες, αδιάφορα αν οι επιμέρους ομάδες συμφερόντων συμφωνούν ή διαφωνούν με το περιεχόμενό τους. Τα παραπάνω ισχύουν κατά μείζονα λόγο όταν οι απεργοί είναι μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι, των

οποίων ο ρόλος προσδιορίζεται ρητώς στο Σύνταγμα (άρθρο 103 παρ.1) «Οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εκτελεστές της θέλησης του Κράτους και υπηρετούν το λαό...». Η διάταξη αυτή κατοχυρώνει την ιεραρχική διάρθρωση της δημοσίας διοίκησης και τη θέση των δημοσίων υπαλλήλων σε αυτήν ενώ, περαιτέρω, το ζήτημα της μη εφαρμογής από δημόσιο υπάλληλο προδήλως αντισυνταγματικής ή παράνομης διαταγής ρυθμίζεται από τις διατάξεις του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα (ν. 3528/2007) και είναι νόμιμη υπό τις εκεί προβλεπόμενες προϋποθέσεις. Επομένως, άρνηση εφαρμογής νόμου από δημοσίους υπαλλήλους, με αποκλειστικό σκοπό τη μη εφαρμογή ή την κατάργηση αυτού, δεν δύναται να λάβει την μορφή νόμιμης απεργίας. Βεβαίως, είναι θεμιτό μία ομάδα συμφερόντων (όπως είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι) να διεκδικήσουν την κατάργηση κάποιου νόμου. Προς τούτο δικαιούνται να οργανώσουν συλλαλητήρια ή ακόμα και βραχυχρόνια απεργία διαμαρτυρίας, όχι όμως απεργία διαρκείας συνιστάμενη σε άρνηση εφαρμογής του συγκεκριμένου νόμου στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων τους, η οποία καταλογίζεται στην Διοίκηση και έχει σαν αποτέλεσμα να εμφανίζεται η ίδια η εκτελεστική εξουσία να παρανομεί, παραλείποντας να εφαρμόσει τους ψηφισμένους από το Κοινοβούλιο νόμους.

Επιπροσθέτως απεργιακή κινητοποίηση με την ανωτέρω μορφή αντίκειται και στην διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, καθόσον εν προκειμένω η ικανοποίηση των απεργιακών διεκδικήσεων δεν προέρχεται από τον εργοδότη αλλά, καθ' υποκατάστασή του, από τους συμμετέχοντες στην απεργία, αφού η άρνηση των υπαλλήλων να εφαρμόσουν το νόμο με σκοπό την ματαίωση της εφαρμογής του οδηγεί τελικά σε μη εφαρμογή του νόμου, λειτουργώντας ουσιαστικά ως μία μορφή «αυτοδικίας»! Δηλαδή, η απεργία παύει να αποτελεί μέσο πίεσης προς τον εργοδότη καθόσον οι ίδιοι οι απεργούντες- ικανοποιούν διά της απεργίας και το σκοπό της, γεγονός που καθιστά την επίμαχη κινητοποίηση προεχόντως καταχρηστική (Παπασταύρου, *Απεργία*, 1995, σελ. 59, παρ. 046, με παραπομπές στη νομολογία).

Β) ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ Παρανομία - Καταχρηστικότητα λόγω απουσίας νομίμων αιτημάτων - Παράνομη πολιτική απεργία διαρκείας. Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω η ένδικη κινητοποίηση αποσκοπεί είτε στη μη εφαρμογή των επίμαχων

διατάξεων από τη Διοίκηση είτε στη νομοθετική κατάργησή τους. Τα αιτήματα αυτά κατά το μέρος που απευθύνονται προς τη Διοίκηση (δηλαδή τον εργοδότη) είναι **παράνομα**, δεδομένου ότι αξιώνεται από τη Διοίκηση μία μη νόμιμη ενέργεια, δηλαδή η μη εφαρμογή ενός ψηφισμένου από το κοινοβούλιο νόμου, ευχέρεια την οποία η εκτελεστική εξουσία δεν διαθέτει.

Εξάλλου, κατά το μέρος που τα αιτήματα της απεργίας απευθύνονται προς τη νομοθετική εξουσία (δηλαδή σε τρίτο), συνιστάμενα στην νομοθετική κατάργηση των σχετικών διατάξεων, καθιστούν την ένδικη κινητοποίηση παράνομη, ως απαγορευμένη πολιτική απεργία διαρκείας. Ειδικότερα:

Όταν, όπως στην ένδικη περίπτωση, η ικανοποίηση των απεργιακών αιτημάτων (εν προκειμένω, η κατάργηση ή μη εφαρμογή νόμων και προεδρικών διαταγμάτων) δεν εξαρτάται από το δέκτη της απεργίας (εν προκειμένω, τη διοίκηση), αλλά από τρίτο (εν προκειμένω, τη νομοθετική εξουσία), η απεργία είναι καταρχήν παράνομη, και ως καταχρηστική (ΑΚ 281), αφού ο πληττόμενος από την απεργία εργοδότης αδυνατεί να ικανοποιήσει το απεργιακό αίτημα (*Εφ Αθ 5687/2004, ΔΕΕ 2005, 334, Εφ Αθ 5799/2001, ΔΕΕ 2001, 1032, ΕΕργΔ 1986, 709 (715) ΜΠΑ 10517/1979, ΕΕργΔ 1979, 633 και Βλαστός Απεργία προκαλούσα βλάβη, ΕΕΔ 2005, 305 ιδίως 398 παρ. 3*).

Επιπλέον όταν, όπως στην ένδικη περίπτωση, η ικανοποίηση των απεργιακών αιτημάτων εξαρτάται από την κρατική εξουσία και τα απεργιακά αιτήματα είναι αμιγώς πολιτικά (κατάργηση ή μη εφαρμογή νόμων), πρόκειται για «πολιτική απεργία», η οποία δεν είναι συνταγματικώς ανεκτή, αλλά στοιχειοθετεί συλλογική παραβίαση των ατομικών υπαλληλικών σχέσεων / συμβάσεων εργασίας (*ΜΠΑ 3011/1990, ΔΕΝ 1990, 1027 και ΜΠΠειρ 5292/2009, ΔΕΝ 2010, 168, Πακασταύρου, Απεργία, ο.π., παρ. 105 σελ. 198*). Ειδικότερα, **κατά πάγια νομολογία, είναι παράνομη κάθε απεργία όπως η ένδικη, που στοχεύει στην άσκηση πίεσης κατά του νομοθετικού σώματος να ψηφίσει ή να μην ψηφίσει νόμο ή κατά της εκτελεστικής εξουσίας για να προβεί σε πράξη ή παράλειψη. Το Σύνταγμα, αναγνωρίζοντας την απεργία και κατοχυρώνοντας μαζί με τις συνδικαλιστικές ελευθερίες τον εργασιακό αγώνα και το απεργιακό δικαίωμα, δεν αποβλέπει στην κατάλυση ή την υποκατάσταση των συντεταγμένων εξουσιών ούτε επιτρέπει την**

εξάρτηση των πολιτειακών οργάνων που ασκούν την νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία από οργανωμένα συμφέροντα [ΜΠΑ 2528/1994, ΕΕΔ 1995, 270 (274). Η απεργία, όταν υπερβαίνει τα παραπάνω μνημονευόμενα όρια, προσκρούει σε θεμελιώδεις συνταγματικές διατάξεις, είναι ξένη προς τις δημοκρατικές αντιλήψεις και οπωσδήποτε παράνομη.

Ακόμη όμως και υπό την αποκρουστική εκδοχή ότι τα αιτήματα της επίμαχης κινητοποίησης (κατάργηση νόμων) βρίσκονται μέσα στο πλαίσιο του άρθρου 23 § 2 του Συντάγματος, εφόσον ο απεργιακός σκοπός δεν στοχεύει στην κάμψη της βούλησης της νομοθετικής ή της εκτελεστικής εξουσίας (ωστόσο, στοχεύει ακριβώς σ' αυτό, κατά ρητή δήλωση της εναγομένης), αλλά απλώς στην εντονότερη γνωστοποίηση του ζητήματος και στην πρόκληση του ενδιαφέροντος της κρατικής εξουσίας και της κοινής γνώμης, θα μπορούσε να πρόκειται για μικτή εργασιακή-πολιτική απεργία, εργασιακή ως προς τα αιτήματα και πολιτική ως προς τον αποδέκτη (Καρακατσάνη, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο, εκδ 1992, παρ. 461). Η απεργία αυτή θα μπορούσε να είναι νόμιμη ως απεργία διαμαρτυρίας, υπό την προϋπόθεση ότι είναι περιορισμένης και εύλογης χρονικής διάρκειας, αφού δεν μπορεί να έχει ως σκοπό να υποχρεώσει τα νομοθετικά όργανα να υποκύψουν ούτε μπορεί να παραταθεί μέχρις ότου η Πολιτεία υποκύψει και αποδεχθεί τα αιτήματα των απεργών. Όταν δε παρατείνεται πέρα από τα εύλογα χρονικά όρια, τότε υπερβαίνει τον σκοπό της και παρίσταται καταχρηστική (Λεκέας, Απεργία, Νομική Βιβλιοθήκη 2002, σελ. 177- 178 με παραπομπές στη νομολογία, Καρακατσάνης, ο.π. Λεβέντης, ο.π. σελ. 514 και 60⁴ και ΜΠΑ 1708/2002. ΔΕΝ 2004. 604, ΜΠΑ 2168/1994, ΝΟΜΟΣ και ΕΕΔ 1994, 1124, ΜΠΑ 2528/1994, ο.π. ΜΠΑ 1676/1988, ΕΕΔ, 47,665, ΜΜΠρΒόλου 69/1986, ΕΕργΔ 1986, 709 (715). ΜΠρ Λαμίας 600/1986, ΑρχΝ 37, 216, ΔΕΝ 42, 680).

Ανακεφαλαιώνοντας, με δεδομένο ότι η ικανοποίηση των ένδικων απεργιακών αιτημάτων εξαρτάται από την κρατική εξουσία, η ένδικη κινητοποίηση συνιστά «πολιτική απεργία», με σαφή πολιτικό χαρακτήρα (ΜΠΑ 3011/1990 ο.π), η οποία α) πέραν από το ότι βρίσκεται έξω από το πλαίσιο της ανεκτής απεργίας κατά το Σύνταγμα, το οποίο δεν θέλησε να νομιμοποιήσει την πολιτική απεργία (Καλομοίρη, Θέματα Απεργίας, ΔΕΝ, 1983, 641, του ιδίου σχόλια στις ΜΠΑ 919 και 920/83, ΔΕΝ 1983.350, Φλώρον, Η προστασία των εργαζομένων, ΕΛΔ 1986), ιδίως των δημοσίων

υπαλλήλων, είναι οπωσδήποτε παράνομη ως καταχρηστική, για το λόγο β) ότι ο υφιστάμενος την πίεση εργοδότης δεν έχει την εξουσία να ικανοποιήσει τα αιτήματά της (ΕΑ 5687/04, ο.π., ΕΑ 5799/2001, οπ, ΜΠΑ 1708/02 ο.π., ΜΠΑ -ασφ.μ.- 10517/79 ο.π. [635 II], Βλαστού, Απεργία προκαλούσα βλάβη κλπ ΕΕργΔ 2005.395 [398 § 3] γ) κατά μείζονα λόγο διότι η ικανοποίηση των αιτημάτων προϋποθέτει τροποποίηση νόμου ψηφισμένου από το Κοινοβούλιο, άλλως παραβίαση αυτού, και συμπληρωματικά δ) διότι η δίμηνη (εξάμηνη αν προσμετρηθεί το διάστημα της προηγούμενης κινητοποίησης) διάρκειά της υπερβαίνει τον εύλογο χρόνο κατά, τον οποίο θα ήταν θεμιτή μία πολιτική απεργία διαμαρτυρίας (δηλαδή διαρκεί περισσότερο απ' όσο απαιτείται για να φτάσει το μήνυμά της στον αποδέκτη του).

Γ) ΤΡΙΤΟΣ ΛΟΓΟΣ Παρανομία – καταχρηστικότητα της επίμαχης κινητοποίησης για τον λόγο ότι αφορά νομική διαφορά, αποκλειστικώς αρμόδια για την επίλυση της οποίας είναι η Δικαιοσύνη.

Η απεργία ως μέσο πίεσης τείνει στην ικανοποίηση συμφερόντων (άρθρο 23 παρ. 2 Σ) των εργαζομένων και όχι στην ικανοποίηση δικαιωμάτων ή αξιώσεων ή την επίλυση νομικών διαφορών, δηλαδή διαφορών σχετικά με την ερμηνεία και την εφαρμογή ισχυόντων κανόνων δικαίου, η οποία ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της δικαστικής εξουσίας (αρθρ. 94 του Συντ.) (Γ. Λεβέντης, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο 2007.644). Επομένως, αν οι απεργιακοί σκοποί αποβλέπουν στην άσκηση πίεσης για την επίλυση διαφορών που μπορούν να διαγνωσθούν από τα δικαστήρια με τους υφιστάμενους κανόνες δικαίου προσκρούουν σε θεμελιώδεις συνταγματικές διατάξεις (26 παρ. 3, 87 παρ.1) (Παπασταύρου, Απεργία, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο, γ έκδοση 2002.644, Εφ Θεσ/νίκης 2014/1986, ΝΟΜΟΣ). Για το λόγο αυτό και η ad hoc ΜΠΘεσ 8492/2013 (Αρμ 2013, 1280 και ΝΟΜΟΣ) δέχθηκε ότι η απεργία με αίτημα την αναστολή εφαρμογής του ενιαίου μισθολογίου που καθιερώθηκε με τους νόμους 4024/2011 και 4093/2012, είναι παράνομη ως καταχρηστική.

Η εναγομένη, επικαλούμενη αντισυνταγματικότητα των επίμαχων ρυθμίσεων του ν. 4250/2014, που άπτονται της αξιολόγησης των υπαλλήλων των υπηρεσιών του Δημοσίου, έχει ήδη ασκήσει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

την από 21.5.2014 αίτηση ακύρωσης, με την οποία προσβάλλει τις εφαρμοστικές του ανωτέρω νόμου εγκυκλίου. Δικάσιμος για την συζήτησή της έχει οριστεί η 10.10.2014 ενώπιον της Ολομελείας. Ήδη συζητήθηκε αίτηση αναστολής της εναγομένης και απορρίφθηκε με τη με αριθ. 230/2014 απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας. Κατά συνέπεια, η ίδια η εναγομένη γνωρίζει και αποδέχεται ότι πρόκειται για νομική διαφορά (συνταγματικότητα ή μη των επίμαχων διατάξεων και αποφάσεων), η οποία έχει ήδη αχθεί ενώπιον δικαστικής κρίσης, γεγονός που καθιστά επιπρόσθετα παράνομη ως καταχρηστική την ένδικη κινητοποίηση.

Επίσης, και οι προβαλλόμενες από την εναγομένη αιτιάσεις σχετικά με την διάταξη του άρθρου 42 του ν. 4250/2014 (επανελέγχος των συμβάσεων), και συγκεκριμένα η επικαλούμενη αντίθεση αυτής με την κοινοτική οδηγία 77/1990 και το πδ 164/20004 εισάγουν νομική διαφορά περί την ερμηνεία και την εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων, δυνάμενη να επιλυθεί από τα αρμόδια δικαστήρια, και δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο απεργιακού αγώνα.

Δ. ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΛΟΓΟΣ Καταχρηστικότητα της ένδικης κινητοποίησης λόγω αναλήθειας- ανακρίβειας των επικαλούμενων στην από 25.8.2014 εξώδικη γνωστοποίηση λόγων.

Περαιτέρω η ένδικη κινητοποίηση παρίσταται καταχρηστική, διότι ερείδεται σε αναληθείς αιτιάσεις. Ειδικότερα, η εναγομένη στην προαναφερόμενη απόφαση του Γενικού Συμβουλίου αυτής, και παρά την ψήφιση στο μεταξύ του ν. 4281/2014 στο άρθρο 250 του οποίου διευκρινίστηκαν τα σχετικά ζητήματα, εμμένει στην σύνδεση του θεσμού της αξιολόγησης με απολύσεις εργαζομένων στο Δημόσιο και καταργήσεις δομών και υπηρεσιών. Περαιτέρω, η εναγομένη εμφανίζει την προβλεπόμενη από το άρθρο 42 του ν. 4250/2014 διαδικασία επανελέγχου της συνδρομής των προϋποθέσεων μετατροπής των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου ως «διαδικασία επαπροσδιορισμού με νέα κριτήρια» της μετατροπής των εν λόγω συμβάσεων, η οποία κατά την εναγομένη υποκριτικώς τάχα εμφανίζεται στην κοινή γνώμη ως «έλεγχος πλαστότητας δικαιολογητικών διορισμού στο Δημόσιο», ενώ στην πραγματικότητα, κατ' αυτήν, αποτελεί μέσο υλοποίησης της πολιτικής των

απολύσεων.

Οι ανωτέρω αιτιάσεις, επί των οποίων η εναγομένη επιχειρεί να στηρίξει – δικαιολογήσει την αποχή από τις διαδικασίες της αξιολόγησης είναι αναληθείς για τους ακόλουθους λόγους:

α) Αναλήθεια- προσχηματικός χαρακτήρας των αιτιάσεων που αφορούν τις διαδικασίες αξιολόγησης του ν. 4250/2014, όπως ισχύει. Η διαδικασία της αξιολόγησης των δημοσίων υπαλλήλων δεν συνδέεται με απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων ή με το θεσμό της διαθεσιμότητας ή με καταργήσεις ή συγχωνεύσεις φορέων και οργανισμών ή με μειώσεις μισθών. Τούτο διευκρινίστηκε με τον πλέον επίσημο, δεσμευτικό και σαφή τρόπο και με την διάταξη του άρθρου 250 του ν. 4281/2014, με την παρ. 4 της οποίας αντικαταστάθηκε η διάταξη της παρ. 5 εδ α' του άρθρου 32 του ν. 4250/2013 ως εξής: «Οι εκθέσεις αξιολόγησης του έτους 2013 δεν λαμβάνονται υπόψη κατά τη διαδικασία αποτίμησης των προσόντων των υπαλλήλων για την θέση τους σε διαθεσιμότητα και κινητικότητα κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 90 και 91 του ν. 4172/2013 και δεν θα επιφέρουν καμία άλλη δυσμενή συνέπεια, μισθολογικού, υπηρεσιακού ή άλλου χαρακτήρα για τους αξιολογούμενους υπαλλήλους». Επίσης, με τα εδ. β' και γ' της ανωτέρω διάταξης, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 250 παρ. 4 του ν. 4281/2014, διευκρινίστηκε ότι το σύστημα αξιολόγησης του πδ/τος 318/1992, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το ν. 4250/2014, στις ρυθμίσεις του οποίου αντιδρά η ΑΔΕΔΥ, έχει μεταβατικό χαρακτήρα και ισχύει μόνο για το έτος 2013. Ειδικότερα προβλέφθηκε ότι «Το σύστημα αξιολόγησης των υπαλλήλων του πδ 318/1992, όπως ισχύει εφαρμόζεται αποκλειστικά για το έτος αξιολόγησης 2013» (άρθρο 32 παρ. 5 εδ. β' ν. 4250/2014) και ότι «Εφόσον η αξιολόγηση του έτους κατά το πάγιο σύστημα που θα ισχύσει είναι καλύτερη της αξιολόγησης του έτους 2013 με το μεταβατικό σύστημα αξιολόγησης, η καλύτερη αξιολόγηση του έτους 2014 ισχύει και για το 2013. Η δυσμενέστερη αξιολόγηση στην περίπτωση αυτή αφαιρείται από τον υπηρεσιακό φάκελο του υπαλλήλου» (άρθρο 32 παρ. 5 εδ γ' ν. 4250/2014).

Επομένως, και παρά τα όσα περί του αντιθέτου διακηρύσσει η αντίδικος, οι υπάλληλοι που με το επίμαχο σύστημα αξιολόγησης θα καταταγούν στην τελευταία κλίμακα δεν θα έχουν δυσμενείς υπηρεσιακές συνέπειες. Αντιθέτως, μάλιστα, με το

άρθρο 22 του ν. 4250/2014, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 250 παρ. 2 του ν. 4281/2014, εισάγονται συγκεκριμένα μέτρα βελτίωσης των εν λόγω υπαλλήλων (επιμόρφωση, ανάπτυξη δεξιοτήτων, μετακίνηση εκούσια εντός της υπηρεσίας).

β) Αναλήθεια – προσχηματικός χαρακτήρας των αιτιάσεων που αφορούν την διαδικασία επανελέγχου των συμβάσεων Η διάταξη του άρθρου 42 του ν. 4250/2014 δεν τροποποιεί τις διατάξεις, βάσει των οποίων εχώρησαν οι μετατροπές συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή έργου σε αορίστου χρόνου (πχ. το άρθρο 11 του πδ/τος 164/2004), όπως ανακριβώς ισχυρίζεται η ΑΔΕΔΥ, αλλά εισάγει διαδικασία επανελέγχου της νομιμότητας των μετατροπών, δηλαδή εάν σε κάθε επιμέρους περίπτωση συνέτρεχαν οι προβλεπόμενες από τις οικείες διατάξεις προϋποθέσεις. Η διαδικασία επανελέγχου, η οποία ρυθμίζεται ειδικότερα στην ΔΙΠΠΑΔ/ΑΣΕΠ/1/12705 (ΦΕΚ 1447/5.6.2014) κ.υ.α των Υπουργών Οικονομικών και Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης και η οποία συνίσταται κυρίως στην επανεξέταση όλων των εγγράφων, δικαιολογητικών και άλλων στοιχείων που λήφθηκαν υπόψη από τα αρμόδια όργανα των οικείων φορέων ή το ΑΣΕΠ (άρθρο 3 παρ. 3 της ανωτέρω κ.υ.α) γίνεται από κλιμάκια ελέγχου αποτελούμενα από επιθεωρητές ή βοηθούς επιθεωρητές ελεγκτικών οργάνων του Δημοσίου και τελεί υπό την εγγύηση του ΑΣΕΠ, ορίζεται δε (άρθρο παρ. 1 του άρθρου 42 του ν. 4250/2014), ότι σε περίπτωση, κατά την οποία διαπιστωθεί ότι κατά τον χρόνο μετατροπής δεν συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις με υπαιτιότητα του υπαλλήλου, οι σχετικές συμβάσεις λύονται αυτοδικαίως ως εξαρχής παράνομες. Δηλαδή η σχετική διαδικασία δεν οδηγεί σε απολύσεις υπαλλήλων, των οποίων η μετατροπή της υπαλληλικής τους σχέσης εχώρησε νομίμως, αλλά σε αυτοδίκαιη λύση των συμβάσεων εκείνων, οι οποίες παρανόμως μετατράπηκαν σε αορίστου χρόνου και μάλιστα μόνο εφόσον η μετατροπή αυτή οφείλεται σε υπαιτιότητα του υπαλλήλου (πχ επειδή παραπλάνησε τη διοίκηση).

Υπό τα δεδομένα αυτά, η κήρυξη της ένδικης κινητοποίησης και η συνέχιση αυτής, εφόσον βασίζεται σε αναληθή πραγματικά περιστατικά και σε προσχηματικούς λόγους, παρίσταται παράνομη και καταχρηστική, δεδομένου ότι εν προκειμένω το Δημόσιο δεν έχει την δυνατότητα να ενεργήσει επί αιτίας της

εναγομένης που βασίζεται σε αναληθείς πραγματικούς ισχυρισμούς.

γ) Ειδικά ως προς την αποχή από τις διαδικασίες αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου και μονάδων. Τέλος, ειδικά ως προς το ζήτημα της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών, του εκπαιδευτικού έργου και μονάδων, το οποίο διέπεται από ειδικές διατάξεις (άρθρο 329 ν. 4072/2012, ν. 4186/2013 πδ 152/2013 κλπ) η εναγομένη δεν προβάλλει συγκεκριμένες αιτιάσεις που να δικαιολογούν ειδικά την αποχή των εκπαιδευτικών από την εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων, πολλώ δε μάλλον που οι διατάξεις που διέπουν την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών δεν εισάγουν σύστημα συγκριτικής αξιολόγησης, στο οποίο κυρίως αντιτίθεται η εναγομένη.

Ε. ΠΕΜΠΤΟΣ ΛΟΓΟΣ Καταχρηστικότητα της κινητοποίησης λόγω παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας Περίπτωση καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος της απεργίας των υπαλλήλων του δημοσίου συντρέχει και όταν υφίσταται δυσαναλογία μεταξύ της επαπειλούμενης από την απεργία βλάβης της κρατικής λειτουργίας σε σχέση με το προσδοκώμενο όφελος των εργαζομένων. Στην προκρινόμενη περίπτωση, είναι καταφανής η δυσαναλογία μεταξύ των προβαλλόμενων λόγων της ένδικης απεργιακής κινητοποίησης και των συνεπειών της, κυρίως της βλάβης που υφίσταται το Δημόσιο, τόσο στο κύρος του όσο και στην ομαλή λειτουργία της δημόσιας διοίκησης. Ειδικότερα:

α) Προσβολή του κύρους του Δημοσίου Καταρχάς, πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι η επιλεκτική άρνηση των δημοσίων υπαλλήλων να εφαρμόσουν στο πλαίσιο άσκησης των καθηκόντων τους συγκεκριμένες διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας υπό το μανδύα της απεργίας, στην περίπτωση που επεκταθεί η πρακτική αυτή και σε άλλους τομείς δράσης της δημόσιας διοίκησης οδηγεί αναπόφευκτα στον κίνδυνο γενικευμένης ανυπακοής εφαρμογής των κειμένων διατάξεων κάθε φορά που μία μερίδα υπαλλήλων θεωρεί ότι δεν πρέπει να εφαρμοστεί διάταξη της κείμενης νομοθεσίας, με το περιεχόμενο της οποίας διαφωνεί. Ο ανωτέρω κίνδυνος γίνεται εντονότερος όταν η απεργιακή κινητοποίηση πραγματοποιείται χωρίς δυσμενείς συνέπειες για τους υπαλλήλους που συμμετέχουν σε αυτή, όπως στην προκειμένη περίπτωση όπου η επίμαχη κινητοποίηση δεν επιφέρει καμία συνέπεια στους

συμμετέχοντες σε αυτή, δεδομένου ότι η επιλεκτική αποχή από την άσκηση των συγκεκριμένων καθηκόντων καθιστά τεχνικά δύσκολη την οικονομική αποτίμηση της αποχής και την επιβολή της ανάλογης μισθολογικής περικοπής κατά το άρθρο 30 παρ. 7 εδ β του ν. 1264/1982. Μία τέτοια κινητοποίηση για τους απεργούς, θεωρητικά μπορεί να διαρκέσει και αόριστο χρόνο, εφόσον οι απεργοί δεν υφίστανται κανενός είδους οικονομική συνέπεια και επομένως δεν έχουν λόγο λύσης της απεργίας.

Υπό το πρίσμα, λοιπόν αυτό, η επίδικη κινητοποίηση δημιουργεί μείζον ζήτημα νομιμότητας στο γόρο της δημόσιας διοίκησης, δεν συνάδει με την ελληνική έννομη τάξη, αφού συνίσταται σε μη εφαρμογή των νόμων που έχουν ψηφιστεί από το ελληνικό κοινοβούλιο και βρίσκονται σε ισχύ, και σαφώς προκαλεί ανεπανόρθωτη βλάβη στο κύρος του Δημοσίου, γεγονός που την καθιστά εξόχως καταχρηστική.

β) Βλάβη του Δημοσίου από τη μη εφαρμογή του συστήματος αξιολόγησης των υπαλλήλων Η ένδικη κινητοποίηση έχει σαν συνέπεια την παρακώλυση της ολοκλήρωσης της διαδικασίας αξιολόγησης των υπαλλήλων της δημόσιας διοίκησης. Ήδη οι προθεσμίες που είχαν τεθεί με το ν. 4250/2014, παρά τις συνεχείς παρατάσεις τους, παρήλθαν άπρακτες λόγω της συμμετοχής μεγάλου αριθμού υπαλλήλων στην προηγούμενη (κριθείσα ως τυπικά παράνομη) κινητοποίηση. Τούτο υποχρέωσε το νομοθέτη να προβεί σε επανακαθορισμό των προθεσμιών με το άρθρο 250 παρ. 6 του ν. 4182/2014, υπάρχει δε κίνδυνος να παρέλθουν άπρακτες και οι νέες προθεσμίες που τάχθηκαν με το άρθρο 250 παρ. 5 του ν. 4281/2013, με δεδομένο ότι η καταληκτική προθεσμία (1.11.2014) για την ολοκλήρωση της διαδικασίας αξιολόγησης ταυτίζεται με την καταληκτική ημερομηνία της ένδικης αποχής.

Τούτο προκαλεί βλάβη στη δημόσια διοίκηση, δεδομένου ότι παρακωλύεται τόσο η υλοποίηση του προγράμματος διοικητικής μεταρρύθμισης όσο και οι διαδικασίες προαγωγών και επιλογής υπαλλήλων σε θέσεις ευθύνης, η οποία (βλάβη) τελεί σε δυσαναλογία με τους προβαλλόμενους (αόριστους γενικόλογους και αβάσιμους) λόγους της κινητοποίησης και καθιστά την ένδικη κινητοποίηση καταχρηστική.

Ειδικότερα: Είναι σαφές ότι δεν νοείται σύγχρονη δημόσια διοίκηση χωρίς σύστημα αξιολόγησης των υπαλλήλων της. Οι διατάξεις των άρθρων 20 έως 31 του ν. 4250/2014, με τις οποίες τροποποιήθηκε το πδ 318/1992, σχετικά με την αξιολόγηση των ουσιαστικών προσόντων του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών και ν.π.δ.δ., θεσμοθετούν ένα συγκριτικό σύστημα αξιολόγησης των υπαλλήλων αυτών, σύμφωνα και με τις μνημονιακές υποχρεώσεις της χώρας. Το σύστημα αυτό εισήχθη σε αντικατάσταση του προηγούμενου συστήματος αξιολόγησης, με βάση το οποίο είτε δεν συντάσσονταν καθόλου εκθέσεις αξιολόγησης, είτε όταν συντάσσονταν χαρακτηρίζονταν σχεδόν όλοι «άριστοι», γεγονός που αυτονόητα δεν μπορεί να ανταποκρίνεται στη πραγματικότητα και που βεβαίως θέτει τεράστια ζητήματα αξιοκρατίας, εφόσον οδηγούσε σε παραβίαση της ίσης μεταχείρισης των αξιολογούμενων μέσω της ισοπεδωτικής αξιολόγησης αυτών. Η συγκριτική αξιολόγηση των υπαλλήλων με το σύστημα της ποσόστωσης επελέγη αντί του συστήματος, κατά το οποίο οι αξιολογούμενοι θα κατατάσσονταν σε απόλυτη αξιολογική σειρά, πράγμα που, όπως είναι αυτονόητο, θα λειτουργούσε σε βάρος των αξιολογούμενων (βλ. εισηγητική έκθεση του ν. 4250/2012).

Όπως προκύπτει τόσο από την εισηγητική έκθεση του ανωτέρω νόμου, όσο και από την ρητή διάταξη του άρθρου 35 παρ. 5 εδ β' του ν. 4281/2014, το επίμαχο σύστημα αξιολόγησης έχει μεταβατικό χαρακτήρα, προκειμένου τα δεδομένα που θα προκύψουν από την εφαρμογή του να αποτελέσουν βάση για τον σχεδιασμό του παγίου συστήματος αξιολόγησης στο Δημόσιο. Υπό το πρίσμα αυτό θα πρέπει να θεωρηθεί ως εργαλείο στα χέρια της δημόσιας διοίκησης, προκειμένου να διαγνωστεί η υπηρεσιακή ποιότητα των δημοσίων υπαλλήλων και να καταστεί δυνατή η βέλτιστη δυνατή αξιοποίηση του δυναμικού των δημοσίων υπηρεσιών. Επίσης, λειτουργεί και ως ηθική επιβράβευση των υπαλλήλων εκείνων, οι οποίοι θα καταταγούν αξιολογικά στην ανώτατη κλίμακα (των άριστων) ενώ παράλληλα δεν έχει δυσμενείς συνέπειες για εκείνους που θα καταταγούν στην κατώτερη κλίμακα (βλ. αμέσως ανωτέρω υπό στοιχεία Π Δ α).

Περαιτέρω, η εισαγωγή ποσόστωσης στην αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων συμβαδίζει με το ισχύον σύστημα της ποσόστωσης στη βαθμολογική προαγωγή αυτών, όπως αυτό ρυθμίζεται με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 6 του ν.

4024/2011, όπου προβλέπεται ο καθορισμός ανώτατου ποσοστού προαγωγής των δημοσίων υπαλλήλων από βαθμό σε βαθμό, με περιορισμό του ποσοστού αντιστρόφως ανάλογα με το μέγεθος του βαθμού (100% για προαγωγή από τον εισαγωγικό βαθμό ΣΤ' στο βαθμό Ε', 90% από τον Ε' στον Δ', 80% από τον Δ' στον Γ', 70% από τον Γ' στον Β' ΚΑΙ 30% από τον Β' στον Α').

Η εισαγωγή ποσόστωσης κατά τη διαδικασία αξιολόγησης των δημοσίων υπαλλήλων όσο και κατά τις προαγωγές από βαθμό σε βαθμό υπαγορεύεται εκ του ότι η δημόσια διοίκηση είναι δομημένη με το σύστημα της ιεραρχίας, όπου, όπως είναι φυσικό, στις ανώτατες βαθμίδες της θα πρέπει να εξελίσσονται οι υπάλληλοι εκείνοι, οι οποίοι, αξιοκρατικά κρινόμενοι, διαπιστώνεται ότι διαθέτουν τα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα για να ασκήσουν τα καθήκοντα που αντιστοιχούν στις θέσεις των βαθμίδων αυτών.

Εξάλλου, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 8 παρ. 1, 2 και 3 του ν. 4024/2011 η διαδικασία προαγωγής των υπαλλήλων και η σύνταξη των σχετικών πινάκων προακτέων προϋποθέτουν την ολοκλήρωση της διαδικασίας αξιολόγησης, δεδομένου ότι όπως προβλέπεται στην παρ. 2 του ως άνω άρθρου η εγγραφή στους πίνακες προακτέων γίνεται κατά φθίνουσα σειρά με βάση το μέσο όρο της τελικής βαθμολογίας των εκθέσεων αξιολόγησης του υπαλλήλου που συντάχθηκαν στο βαθμό που κατέχει ο υπάλληλος. Είναι, λοιπόν, σαφές ότι η κήρυξη αποχής- απεργίας διάρκειας της εναγομένης έχει ως συνέπεια την αναστολή της προόδου της διαδικασίας αξιολόγησης των υπαλλήλων και συνακολούθως την αδυναμία της δημόσιας διοίκησης να προωθήσει τη διαδικασία προαγωγής των υπαλλήλων στους επόμενους βαθμούς. Τούτο, διότι διαδικασία προαγωγών των υπαλλήλων χωρίς την συμμετοχή εκείνων που δεν θα έχουν αξιολογηθεί δεν είναι νοητή. Επομένως, η μη ολοκλήρωση της διαδικασίας αξιολόγησης του συνόλου των δημοσίων υπαλλήλων εξαιτίας της επίδικης κινητοποίησης καθιστά αλυσιτελή και αναποτελεσματική και την αξιολόγηση των υπαλλήλων εκείνων που μέχρι τώρα έχει πραγματοποιηθεί.

Υπό τα δεδομένα αυτά και λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω χαρακτηριστικών των επίμαχων ρυθμίσεων (μεταβατικό σύστημα, μη λήψη υπόψη των αποτελεσμάτων της αξιολόγησης κατά την διαθεσιμότητα, κινητικότητα κλπ), η

κήρυξη αποχής- απεργίας εκ μέρους της εναγομένης από τα καθήκοντά που σχετίζονται με την αξιολόγηση ως μέσο αντίδρασης στις ρυθμίσεις του ν. 4250/2014, με σκοπό την διατήρηση ενός συστήματος όπου κανένας υπάλληλος δεν θα αξιολογείται ή θα αξιολογούνται όλοι με άριστα υπερβαίνει τον κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος, βλάπτει την ομαλή λειτουργία της δημόσιας διοίκησης, και καθιστά την κινητοποίηση αυτή προεχόντως καταχρηστική. Ομοίως και η αποχή των εκπαιδευτικών από τις διαδικασίες αξιολόγησης παρακωλύει τις προσπάθειες βελτίωσης της ποιότητας του εκπαιδευτικού έργου, λειτουργώντας σε βάρος των μαθητών και της κοινωνίας.

Αντιθέτως, από την εφαρμογή των επίμαχων διατάξεων ουδεμία βλάβη θα υποστούν οι υπό αξιολόγηση υπάλληλοι. Τούτο δε όχι μόνο διότι η διαδικασία της αξιολόγησης δεν επιφέρει καμία περαιτέρω αρνητική επίπτωση για τους υπαλλήλους που θα αξιολογηθούν αλλά και διότι, όπως ορθώς δέχθηκε το Συμβούλιο της Επικρατείας (απόφαση 230/2014 της Επιτροπής Αναστολών), η επικαλούμενη από την εναγομένη βλάβη (την οποία αρνούμεθα) είναι δυνατόν να αποκατασταθεί σε περίπτωση ευδοκίμησης της αίτησης ακύρωσης που εκκρεμεί ενώπιον της Ολομέλειας του Συμβουλίου Επικρατείας, αλλά και στα πλαίσια του δυνάμενου να ασκηθεί δικαστικού ελέγχου των εκθέσεων αξιολόγησης που πρόκειται να συνταχθούν.

γ) Βλάβη του Δημοσίου από τη μη εφαρμογή των διατάξεων για επανέλεγχο των δικαιολογητικών των συμβάσεων αορίστου χρόνου. Εξάλλου, η παρακώλυση των διαδικασιών επανελέγχου της μετατροπής των συμβάσεων αορίστου χρόνου πλήττει καίρια την αρχή της νομιμότητας της δημόσιας διοίκησης, αφού έχει σαν αποτέλεσμα να παραμένουν στον δημόσιο τομέα υπάλληλοι, οι οποίοι με δική τους υπαιτιότητα επέτυχαν την μετατροπή των συμβάσεών τους σε αορίστου χρόνου χωρίς να συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις.

Από την άλλη πλευρά, η αποχή των υπαλλήλων από τις διαδικασίες ελέγχου μετατροπής των συμβάσεων αυτών δεν αποσκοπεί σε εξυπηρέτηση των συμφερόντων του συνόλου των μελών της εναγομένης, αλλά ενός μέρους αυτής, και συγκεκριμένα όσων υπαλλήλων ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου υπαιτίως ή και

δολίως παραπλάνησαν τη δημόσια διοίκηση ως προς τη συνδρομή στο πρόσωπό τους των προϋποθέσεων μετατροπής των συμβάσεών τους. Η απεργιακή κινητοποίηση της εναγομένης, στο βαθμό που προσπαθεί να εμποδίσει τον ανώτερο έλεγχο νομιμότητας, ουσιαστικά λειτουργεί ως υπόθαλψη των τυχόν παρανομιών που έχουν σημειωθεί στα πλαίσια των διαδικασιών μετατροπής των εν λόγω συμβάσεων, γεγονός που αυτονόητα θέτει την επίμαχη απεργιακή κινητοποίηση εκτός νομίμων πλαισίων με βάση τους καταστατικούς σκοπούς της εναγομένης, στους οποίους προφανώς δεν συμπεριλαμβάνεται η στήριξη παρανόμων ενεργειών των μελών της. Λειτουργεί δε εις βάρος της συντριπτικής πλειονότητας των υπαλλήλων του δημοσίου τομέα, αφού οδηγεί στο άτοπο και ηθικά ανεπίτρεπτο να τίθενται σε διαθεσιμότητα ή να απολύονται νομίμως προσληφθέντες υπάλληλοι και να παραμένουν σε αυτόν άλλοι υπάλληλοι, οι οποίοι επέτυχαν να μετατραπούν οι συμβάσεις εργασίας τους σε αορίστου χρόνου με τυχόν παράνομες ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν με υπαιτιότητα αυτών.

δ) **Υπαρξη ηπιότερων μέσων.** Τέλος, ο καταχρηστικός χαρακτήρας της ένδικης κινητοποίησης θεμελιώνεται και στην ύπαρξη εν προκειμένω ηπιότερων και κυρίως, προσφορότερων μέσων αντίδρασης των απεργούντων στην εφαρμογή των, κατά τους ισχυρισμούς τους, αντισυνταγματικών διατάξεων του ν. 4250/2014, όπως η προσφυγή στην δικαιοσύνη, των οποίων, μάλιστα, η εναγομένη έχει ήδη κάνει χρήση με την άσκηση αίτησης ακύρωσης στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

III. ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΑΓΩΓΗΣ

Το Ελληνικό Δημόσιο υπό την ιδιότητά του α) αφενός μεν ως εργοδότης των υπαλλήλων (με σχέση δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου) που εκπροσωπούνται από την εναγομένη και απασχολούνται στις υπηρεσίες του κράτους (Υπουργεία και ανεξάρτητες αρχές, οι οποίες δεν έχουν δική τους νομική προσωπικότητα και υπάγονται στο νομικό πρόσωπο του Δημοσίου) και β) αφετέρου δε ως έχον (το Δημόσιο και ειδικότερα το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης) νομοθετημένη επιτελική αρμοδιότητα για την μέριμνα της οργάνωσης των δομών και της λειτουργίας των θεσμών των δημοσίων

νομικών προσώπων, συμπεριλαμβανομένων και των θεμάτων που άπτονται της υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων τους, όπως οι αρμοδιότητες αυτές προκύπτουν κατά βάση από το πδ 99/2014 (ΦΕΚ 166 Α) «*Οργανισμός Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης*, (βλ. άρθρο 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 15 παρ. και 3), έχει έννομο συμφέρον να προβεί σε άσκηση αγωγής προκειμένου να αναγνωρισθεί ο παράνομος και καταχρηστικός χαρακτήρας της ένδικης κινητοποίησης και να διαταχθεί η διακοπή της για το σύνολο των υπαλλήλων που καλύπτονται από αυτή (δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου και μάλιστα τόσο του Δημοσίου όσο και των ν.π.δ.δ. και των ο.τ.α.).

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΓΩΓΙΚΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ

Α. 1. Επειδή, η παρούσα αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 19, 20 και 39 του ν. 1264/1982, 25 παρ. 3 του Συντάγματος, 281 ΑΚ, 68, 70, 907, 908 και 947 ΚΠολΔ, παραδεκτώς δε και αρμοδίως φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου Σας κατά την διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρο 22 παρ. 4 εδ 1 του ν. 1264/1982, όπως ισχύει και 663 ΚΠολΔ) έχουσα ως αιτήματα:

α. Να αναγνωρισθεί ως παράνομη και καταχρηστικώς ασκούμενη η ανωτέρω περιγραφόμενη απεργιακή κινητοποίηση, που κηρύχθηκε από την εναγομένη στις 25/8/2014 και ξεκίνησε στις 30/8/2014, και θα συνεχιστεί και στο μέλλον,

β. Να διαταχθεί η διακοπή και να απαγορευτεί η συνέχιση ή παράταση της παραπάνω απεργιακής κινητοποίησης, και η επανάληψή της στο μέλλον, είτε με την ίδια μορφή είτε με τη μορφή της απεργίας διαρκείας είτε με τη μορφή τυχόν «επαναλαμβανόμενων» και αλληπάλλληλων μερικότερων απεργιών,

γ. Να απαγορευτεί γενικά κάθε απεργιακή κινητοποίηση διαρκείας (όχι βραχύχρονη ή διαμαρτυρίας) της εναγομένης, υπό την προϋπόθεση ότι θα έχει τα ίδια ή παρεμφερή αιτήματα (κατάργηση ή μη εφαρμογή από τη διοίκηση του ν. 4250/14 ή / και διατάξεων των ν. 4024/11, 4142/13, 3848/10, 3679/10 ή / και σχετικών με αυτά προεδρικών διαταγμάτων, υπουργικών αποφάσεων και εγκυκλίων) είτε ως είναι ήδη διατυπωμένα, είτε και με διαφορετική διατύπωσή τους ή και με οποιοδήποτε τρόπο ή μέθοδο συγκαλυμμένα,

δ. Να κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί.

Β. Ειδικότερα επί της δυνατότητας του Δικαστηρίου να διατάξει τη διακοπή απεργίας και να απαγορεύσει την πραγματοποίηση ή και την επανάληψή της στο μέλλον. Σύμφωνα με την κρατούσα άποψη στην νομολογία (ΑΠ 543/2013, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 528/1990 ΕΕργΔ, 1990. 832, Εφ Αθ 1471/1991. ΝΟΜΟΣ, Εφ Αθ 1770/2011, ΕΕργΔ 2012. 739, Εφ Πειραιά 258/2008, Εφ Αθ 10461/1990, ΕΛΛΑΔη 1993, 90, Εφ Αθ 3541/1988 ΕΕργΔ 1988.648, Εφ Αθ 5817/1985, ΔΕΝ 1985.895, Εφ Θεσ/νικης 2285/1983 ΕΕργΔ 1984.134, Εφ Θεσ/νικης 1608/2000, Αρμ 2000, 116, ΜΠΑ 1708/2002, ΔΕΝ 2993, 604, ΜΠΑ 1641/1998, ΜΠΠατρών 64/2007 ΕΕργΔ 2007, 292, ΜΠΑ 2528/1994, ΕΕργΔ 1995. 970 παραπομπές) και την θεωρία (Λεβέντης, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο 2007, σελ. 843, Παπαστάυρου Απεργία 2002, σελ. 177, Καρακατσάνης, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο, σελ. 276, Ζερδελής, Αγωγή για παράλειψη παράνομης απεργίας, ΕΕργΔ 2012, 769), ο εργοδότης αλλά και κάθε τρίτος βλαπτόμενος δικαιούται να ζητήσει με καταψηφιστική αγωγή τη μη έναρξη ή τη διακοπή της απεργίας (άρση προσβολής) αλλά και να απαγορεύσει την επανάληψη στο μέλλον της ίδιας απεργίας, δηλαδή της συγκεκριμένης απεργίας που κρίθηκε παράνομη και που έχει τη μορφή διαλείπουσας ή επαναλαμβανόμενης απεργίας για τους ίδιους σκοπούς ή αιτήματα (Εφ Αθ 5817/1985, ΔΕΝ 41.1985, ΜΠΘες 1521/1988, ΕΕργΔ 43.143, ΜΠΑ 367/1986, ΕΕργΔ, 1986.329, ΜΠΑ 4541/1985, ΔΕΝ 1986.124) ή όμοιας απεργίας (ΑΠ 528/1990, ο.π., Εφ Αθ 8092/1983, ΕΕργΔ 43.278, Εφ Θεσ 35/1986, ΕΕργΔ 45.132,) ή απεργίας με την ίδια μορφή και προϋποθέσεις (ΜΠΑ 3250/1991, ΔΕΝ 1991.1136) ή νέας απεργίας με τα ίδια αιτήματα (ΜΠΑ 1762/1998, ΔΕΕ 1998.884) ή συγκεκριμένης απεργίας, καθώς και να διατάξει την αποχή στο μέλλον από παρόμοια άσκηση του απεργιακού δικαιώματος (Εφ Θεσ 2014/1986, Αρμ 1986.992 ή από όμοια απεργιακή εκδήλωση (Εφ Αθ 1/1992, ΝΟΜΟΣ) (βλ. επίσης Ζερδελής, Αγωγή για παράλειψη παράνομης απεργίας, ΕΕΔ, 71, 2012 σελ. 769 επ).

Ειδικότερα, γίνεται δεκτό ότι ο ν. 1264/1982, αν και δεν προβλέπει με ρητή του διάταξη την αξίωση για απαγόρευση ή διακοπή της παράνομης απεργίας, θεωρεί προφανώς ότι η αξίωση είναι δεδομένη και προκύπτει από το αστικό δίκαιο.

Πράγματι γίνεται δεκτό ότι από τις πολλές επιμέρους διατάξεις του αστικού δικαίου που παρέχουν αξίωση για άρση (διακοπή) της παράνομης προσβολής ενός έννομου αγαθού (δικαιώματος ή έννομου συμφέροντος) και παράλειψης αυτού στο μέλλον (ΑΚ 56 παρ. 1, 58 εδ α., 60 εδ α., 989 εδ α 1108 παρ. 1 και 1112 παρ. 2, ν. 146/1914 άρθρα 1 και 19 παρ .1) θεμελιώνεται ένα γενικότερο νομοθετικό πνεύμα ως προς την ύπαρξη γενικής αξίωσης για παράλειψη παράνομης συμπεριφοράς, με την έννοια ότι αν επήλθε ή επίκειται παράνομη προσβολή σε ορισμένο δικαίωμα ή έννομο συμφέρον ο προσβαλλόμενος, ανεξάρτητα από την υπαιτιότητα του προσβάλλοντος ή την ύπαρξη ζημίας, έχει το δικαίωμα να απαιτήσει από τον τελευταίο την άρση της προσβολής και την παράλειψη στο μέλλον (Γεωργιάδης, *Ενοχικό Δίκαιο, Γενικό Μέρος* σελ. 609, Σταθόπουλο, *Γενικό Ενοχικό Δίκαιο 2004* σελ. 116,848, *Εφ Αθ 1/1992, ΝΟΜΟΣ*). Η απαγόρευση αφορά πρωτίστως στη συνέχιση της παράνομης απεργίας, που σημαίνει ότι το εργατικό σωματείο που κήρυξε την απεργία οφείλει να λάβει απόφαση διακοπής της και να καλέσει τα μέλη του να επανέλθουν στην εργασία τους.

Επιχείρημα για τη μη αναγνώριση της αξίωσης για παράλειψη ή διακοπή της παράνομης απεργίας δεν παρέχεται από τη συνταγματική κατοχύρωση του δικαιώματος της απεργίας, διότι το άρθρο 23 παρ. 2 του Συντάγματος δεν προστατεύει την παράνομη άσκηση του δικαιώματος (Ζερδελής ο.π., *ΜπρΒόλου, 69/1986, ο.π.*). Επίσης, η απαγόρευση διακοπής της απεργίας με ασφαλιστικά μέτρα (άρθρο 22 παρ. 2 του ν/ 1264/1982) δεν αποτελεί εμπόδιο στην αναγνώριση της αξίωσης για παράλειψη ή διακοπή της παράνομης απεργίας στα πλαίσια της τακτικής αγωγής, η οποία εκδικάζεται με την διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας και με τις εγγυήσεις της τακτικής δίκης. Τούτο διότι αν ο νομοθέτης ήθελε να καταργήσει την δυνατότητα δικαστικής απαγόρευσης της απεργίας θα το όριζε ρητά και δεν θα περιορίζονταν στην απαγόρευση λήψης ασφαλιστικών μέτρων (Ζερδελής, ο.π., σελ.675, Παπασταύρου, *Απεργία, σελ. 176, Βάγιας ΕΕργΔ 1983, 795*). Τέλος, ούτε το αποκαλούμενο «τεκμήριο νομιμότητας» της απεργίας αποτελεί εμπόδιο στην αναγνώριση και την ικανοποίηση της αξίωσης για παράλειψη ή διακοπή της απεργίας. Τούτο διότι το τεκμήριο νομιμότητας της απεργίας περιορίζεται στην προστασία του εργαζομένου που συμμετέχει στην απεργία από ενδεχόμενες δυσμενείς συνέπειες στην εργασιακή του σχέση (27/2004 Ολ ΑΠ), η οποία επιτυγχάνεται κυρίως με την

υπό προϋποθέσεις αποδοχή υπέρ του απεργού συγγνωστής νομικής πλάνης ως προς την νομιμότητα της απεργίας (Ζερδελής, ο.π., σελ.779).

Επομένως, εφόσον η παράνομη απεργία προσβάλλει έννομα αγαθά του εργοδότη ο τελευταίος, όπως και κάθε βλαπτόμενος από την αδικοπρακτική συμπεριφορά ενός άλλου προσώπου, έχει αξίωση για άρση της παράνομης προσβολής, η οποία και ικανοποιείται μέσω της διαταγής του δικαστηρίου για διακοπή της παράνομης απεργίας. Επίσης, ο εργοδότης έχει και προληπτική αξίωση παράλειψης της επανάληψης της προσβολής που επήλθε με την παράνομη απεργία, εφόσον προκύπτει σοβαρή απειλή επανάληψης των ίδιων απεργιακών κινητοποιήσεων με αυτές που κρίθηκαν παράνομες. Τέτοια στοιχεία μπορούν να αποτελέσουν οι δηλώσεις εκπροσώπων της συνδικαλιστικής οργάνωσης ή η στάση που αυτή τήρησε σε προηγούμενες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Από τα ανωτέρω εκτεθέντα συνάγεται ότι νομίμως και βασίμως το Ελληνικό Δημόσιο αιτείται την διακοπή της επίμαχης κινητοποίησης και την απαγόρευση επανάληψης στο μέλλον απεργιακών κινητοποιήσεων με τα ίδια ή παρεμφερή αιτήματα ή με την ίδια μορφή, δεδομένου ότι από τις ανακοινώσεις των εκπροσώπων της εναγομένης (βλ ενδεικτικά ανακοινώσεις της 6.8.2014 και 7.8.2014 της ΑΔΕΔΥ) αλλά και από την στάση που τήρησε κατά την προηγούμενη απεργιακή κινητοποίηση προκύπτει ότι υφίσταται σοβαρός κίνδυνος επανάληψης απεργιακών κινητοποιήσεων για την ικανοποίηση των ίδιων αιτημάτων. Και πάντως στην ένδικη περίπτωση είναι δεδομένο ότι η επανάληψη ή συνέχιση της ίδιας απεργίας ή η κήρυξη νέας αλλά με το ίδιο ή παρεμφερές αίτημα της κατάργησης ή της μη εφαρμογής των νόμων θα είναι πάντοτε παράνομη και, επομένως, μπορεί με δικαστική απόφαση να απαγορευθεί για το μέλλον. Επίσης, η πρακτική της εναγομένης, η οποία συνέχισε την κινητοποίηση και μετά την αναγνώρισή της ως παράνομης με τις ΜΠΑ 2395/2014 και ΕΑ 4843/2014 προβάλλοντας ακριβώς ότι δεν διατάχθηκε η διακοπή της και δεν κηρύχθηκε προσωρινώς εκτελεστή η πρωτόδικη (αναγνωριστική!) απόφαση, επιβάλλει να περιληφθεί καταψηφιστική διάταξη στην εκδοθησόμενη απόφαση με το ως άνω περιεχόμενο.

Τέλος, ενόψει της βλάβης που υφίσταται η δημόσια διοίκηση από την ένδικη κινητοποίηση (βλ. ανωτέρω υπό στοιχείο Π Ε της αγωγής), του σοβαρού πλήγματος

που θα επιφέρει η επί μακρόν παράταση της επίδικης παράνομης και καταχρηστικής απεργιακής κινητοποίησης στο κύρος και την εύρυθμη λειτουργία της και του κινδύνου νέας απώλειας των προθεσμιών που έχουν ταχθεί με το άρθρο 250 παρ. 5 του ν. 4281/2014 για την ολοκλήρωση της διαδικασίας αξιολόγησης, συντρέχει περίπτωση κήρυξης της εκδοθησόμενης απόφασης προσωρινά εκτελεστής (άρθρο 908 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΖΗΤΩ

1. Να αναγνωρισθεί ως παράνομη και ως καταχρηστικώς ασκούμενη η ανωτέρω περιγραφόμενη απεργιακή κινητοποίηση, που κηρύχθηκε από την εναγομένη στις 25/8/2014 και ξεκίνησε στις 30/8/2014, και θα συνεχιστεί και στο μέλλον, και να διαταχθεί η διακοπή της,

2. Να απαγορευτεί η συνέχιση ή η παράταση της παραπάνω απεργιακής κινητοποίησης, και η επανάληψή της στο μέλλον, είτε με τη μορφή της απεργίας διαρκείας είτε με τη μορφή των υποτιθέμενων «επαναλαμβανόμενων» και αλληπάλληλων μερικότερων απεργιών,

3. Να απαγορευτεί γενικά κάθε απεργιακή κινητοποίηση διαρκείας (όχι βραχύχρονη ή διαμαρτυρία) της εναγομένης, υπό την προϋπόθεση ότι θα έχει τα ίδια ή παρεμφερή αιτήματα (κατάργηση ή η μη εφαρμογή του ν. 4250/14 ή / και διατάξεων των ν. 4024/11, 4142/13, 3848/10, 3679/10 ή /και σχετικών με αυτά προεδρικών διαταγμάτων, υπουργικών αποφάσεων και εγκυκλίων, κατά μείζονα λόγο ενόσω εκκρεμεί η κρίση του Συμβουλίου της Επικρατείας), είτε ως είναι ήδη διατυπωμένα, είτε και με διαφορετική διατύπωσή τους ή και με οποιοδήποτε τρόπο ή μέθοδο συγκαλυμμένα,

4. Να κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και

5. Να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική δαπάνη.

6. Επειδή πρόκειται για διαφορές, που εμπίπτουν στην §4 του άρθρου 22 ν. 1264/82 και επειδή συντρέχει κατεπείγον (η νέα φάση της κινητοποίησης ξεκινάει στις 30/8/2014 και εμποδίζει την ολοκλήρωση των διαδικασιών αξιολόγησης στο Ελληνικό Δημόσιο, με όλες τις συνέπειες που προαναφέρθηκαν), πρέπει να ορισθεί η συντομότερη δυνατή δικάσιμος και, με την εκδοχή ότι απαιτείται, να συντημηθεί η

προθεσμία επίδοσης της παρούσας και κλήτευσης της εναγομένης για τη συζήτησή της, καθώς και, πάντοτε υπό την εκδοχή ότι απαιτείται, να παρασχεθεί στο εναγόν άδεια επίδοσεως της παρούσας (καθώς και της απόφασης που θα εκδοθεί) στην εναγομένη και μετά την ώρα 19.00', καθώς και τις ημέρες Σάββατο και Κυριακή ή τυχόν άλλες αργίες και εξαιρέσιμες.

Αθήνα, 4.9.2014

Οι Πληρεξούσιοι του Ελληνικού Δημοσίου

Γεώργιος Γρυλωνάκης

Πάρεδρος ΝΣΚ

Τηλ 213 13 13 722

Αγγελική Βενάρδου

Δικαστική Πληρεξούσια ΝΣΚ

213 13 13 662

6972 260059

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ ΑΓΩΓΗΣ**ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ : ΕΡΓΑΤΙΚΑ**

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης : 100651 / 2014

Αριθμός Κατάθεσης Δικογράφου : 3426 / 2014

Στην Αθήνα και στο Κατάστημα του Πρωτοδικείου, σήμερα την 05/09/2014 ημέρα Παρασκευή και ώρα 10:48 εμφανίστηκε στο Γραμματέα του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, **ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ANNA-MARIA**, ο / η δικηγόρος (ΝΣΚ / 354)**ΒΕΝΑΡΔΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ** και κατέθεσε το παραπάνω δικόγραφο ΑΓΩΓΗΣ.

Για την παραπάνω πράξη συντάχθηκε η έκθεση αυτή που υπογράφεται νόμιμα.

Ο / Η καταθέσας

(ΝΣΚ / 354)**ΒΕΝΑΡΔΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ**

Ο / Η Γραμματέας

ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ANNA-MARIA**ΠΡΑΞΗ ΟΡΙΣΜΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ**

ΔΙΚΑΣΤΗΣ Β΄

Αριθμός Πινακίου : 1264 / 1

Κτίριο : 5

Αίθουσα : 2

Ημερομηνία συζήτησης : 08/09/2014

Ημέρα : Δευτέρα

Ωρα : 13:00

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ (24) ΩΡΩΝ

Αθήνα, 05/09/2014

Ο / Η Γραμματέας

ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ANNA-MARIA**ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ**

Αθήνα, 05/09/2014

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Για τη νόμιμη σήμανση και την έκδοσή του κατά τη σειρά της παραγγελίας.

Αθήνα, 05/09/2014

Ο / Η Γραμματέας

ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ANNA-MARIA

Ο / Η Προϊστάμεν του τμήματος

α.α.

ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ANNA-MARIA

Αξιότιμοι διευθυντές επιχειρήσεων παραγγέλλεται να επιβλέψετε
 την νέα εν μαρκά εντα «Ανωτάτη Διεύθυνση Εφορ-
 τών Δημοσίων Καταγγέλτων (ΑΔΕΔ-1)», η οποία εδρεύει
 στην Αθήνα, οδός Φιλεθέρων και Βύρσο, αρ. 2, όπου κεντρικά
 λειτουργεί, προς γρήγορη και για τα κεντρικά ενοχλήσει,
 να αποκτήσουν να παραστεί προς εξέταση όλων των όρων
 ορίσεται αρωτέρας.

Αθήνα, 5/9/2014

Η υπεύθυνος των εγγράφων

Απόστολα

ΑΤΤΕΝΤΙΩΝ ΒΕΝΙΑΝΟΥ

ΔΙΥΑΔΤΙΩΝ ΠΑΡΕΘΕΩΒΙΑ Ν3